

Tornar a néixer

El 13 de febrer vaig dedicar aquest espai a parlar de Montserrat Serra, la Mone, la cooperant de Metges sense Fronteres de Palafrugell que va ser alliberada dijous passat després de vint-i-un mesos de captiveri a Somàlia al costat de Blanca Thibaut. En aquella columna titulada Viure amb discreció mirava d'entendre com es podia viure amb aquella absència, esperar sense desesperar, no pensar en el pitjor i, en canvi, somniar perquè arribés el moment que va arribar dijous passat: la trucada de l'alliberament i, sobretot, el retrobament. Com escrivia llavors, no els conec de res però hi pensava sovint, en ella i en els seus. I ara que ja és lliure me n'he alegrat, i molt. Tot plegat, però, ara ja és història i tant ella com la seva família han començat una nova vida que ha arrencat amb celebracions, abraçades i plors i que ara continua amb discreció, com abans que passés tot això. Però i ella, i la Mone? Com ha viscut aquests mesos, què ha fet o què ha pogut fer? Què ha pensat tot aquest temps? Com està? Què li passa pel cap ara que ja torna a dormir a casa? Per entendre què pots sentir i què et passa pel cap després d'haver viscut una situació que difícilment podríem preveure que ens poguéssim passar, he anat a buscar el testimoni d'una dona que també va viure un malson semblant: mesos segrestada, gairebé cinc-cents dies, la Maria Àngels Feliu. I ho he fet gràcies al llibre 25 anys i un dia, de l'advocat Carles Monguilod. Monguilod recupera entre altres casos el de la farmacèutica d'Olot i allà podreu sentir la seva veu. D'entre algunes de les més sentides, la que Feliu deia que li havien segat la vida. Malgrat que les circumstàncies dels dos segrestos són diferents, entenc que l'essència és la mateixa, que viure privada de llibertat tant de temps, que de cop i volta se't negui tot moviment i que passis a dependre de la voluntat d'una tercera persona, que no sàpigues res, deu ser igual. Voler oblidar, voler enterrar uns records inesborrables, voler trobar explicacions i no poder ha de ser terrible. Vull pensar, però, que per sort ni la Mone ni la Blanca caminaran soles en aquest procés i que, malgrat les seqüeles, serà un privilegi poder celebrar amb discreció i en la intimitat que heu tornar a néixer.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 24-07-2013 Pàgina 26

-El Punt Avui. Edició Nacional 24-07-2013 Pàgina 2

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/665260-tornar-a-neixer.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss